

Θέμα 4: Σάββατο 1/Κυριακή 2 Νοεμβρίου 2025

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΜΑΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ

(Η ιστορία του Τωβίτ και του Τωβία)

- Παιδιά ακούστε προσεκτικά ένα αίνιγμα και θέλω να το βρείτε:

Βαδίζει πάντα στο πλευρό μας. Φίλος πιστός σε κάθε στιγμή της ζωής μας. Αδιάκοπα, νύχτα και μέρα είναι κοντά μας. Μας ακολουθεί βήμα προς βήμα, έτοιμος να μας υπερασπιστεί σε κάθε κίνδυνο. Όταν κοιμόμαστε, αυτός ξαγρυπνάει στο προσκέφαλό μας. Όταν περνάμε μια δυσκολία, αυτός μυστικά μας ενισχύει. Ποιος είναι; (...)

-Ναι, είναι ο φύλακας άγγελός μας. Ο δυνατός απεσταλμένος του Θεού, ειδικά για τον καθένα μας. Ο ουράνιος αυτός φύλακός μας μας παρέλαβε υπό την προστασία του από νήπια.

Ελάτε να ταξιδέψουμε αυτή την ώρα πολύ μακριά... Ελάτε να γνωρίσουμε από κοντά έναν ουράνιο συνοδό, που είχε στο ταξίδι του ένα πολύ καλό παιδί, ο Τωβίας.

ΔΙΗΓΗΣΗ

Κάποτε οι Ισραηλίτες είχαν πέσει σε πολλές αμαρτίες. Ο Θεός έστειλε τους προφήτες Του, για να τους οδηγήσουν στη μετάνοια, αλλά εκείνοι δεν άλλαζαν τρόπο ζωής. Επέτρεψε, λοιπόν, ο Θεός σ' ένα άγριο γειτονικό έθνος, στους ειδωλολάτρες Ασσυρίους, να τους επιτεθεί. Οι Ασσύριοι κατέστρεψαν τη Σαμάρεια και τους νίκησαν. Τόσο ήταν όμως το μίσος των Ασσυρίων, ώστε όλους τους Ισραηλίτες τους πήραν αιχμάλωτους στην Ασσυρία, όπου περνούσαν μαύρη ζωή, γεμάτη βάσανα.

Ανάμεσα στους αιχμαλώτους, βρισκόταν και μια οικογένεια ευσεβών ανθρώπων, ο Τωβίτ με τη γυναίκα του την Άννα. Είχαν εγκατασταθεί στην πρωτεύουσα της Ασσυρίας, την Νινευή και ζούσαν με ευσέβεια και σεμνότητα. Αγαπούσαν με όλη τους την καρδιά το μονάκριβο παιδί τους, τον Τωβία και φρόντιζαν να του δώσουν καλή ανατροφή. Αλλά και ο Τωβίας πόσο πολύ σεβόταν και αγαπούσε τους γονείς του και με πόση προθυμία άκουγε τις συμβουλές τους!

Ο Τωβίτ ήταν για το παιδί του παράδειγμα ευσέβειας και αγάπης προς τον Θεό και τους συμπατριώτες του. Πολλές φορές είχε μοιράσει το ψωμί της οικογενείας του σε πεινασμένους Ισραηλίτες. Συχνά μάλιστα έβαζε τον εαυτό του σε τρομερό κίνδυνο για χάρη τους. Αλλά ο Θεός προστάτευε τον ευσεβή και τίμιο αυτό άνθρωπο.

Κι ο γιος του, ο Τωβίας, καμάρωνε, που είχε έναν τόσο καλό πατέρα.

Ξαφνικά, όμως, ένα βράδυ, που ο Τωβίτ είχε κοιμηθεί στον κήπο του σπιτιού του, κάτι έπεσε στα μάτια του και ξύπνησε ολότελα τυφλός. Έκλαψε από πόνο η γυναίκα του, η Άννα,

έκλαψε και ο Τωβίας, που έβλεπε τον πατέρα του τυφλό, ανήμπορο για εργασία και θλιμμένο. Έτρεξαν σ' όλους τους ξακουστούς γιατρούς της εποχής. Τίποτε! Ο Τωβίτ δέχτηκε με υπομονή τη συμφορά.

Πώς θα ζήσουν όμως τώρα, που τα χέρια του πατέρα σταμάτησαν να εργάζονται; Η Άννα αναγκάστηκε να εργαστεί. Έπαιρνε μαλλί και έγνεθε λεπτό νήμα για γυναικεία φορέματα. Από αυτή την εργασία εξοικονομούσε ελάχιστα χρήματα και μ' αυτά ζούσαν πολύ φτωχικά.

Είναι εκπληκτικό, παιδιά, ότι κανένα παράπονο δεν ακούστηκε ποτέ από το στόμα του Τωβίτ. Κι όχι μόνο αυτό. Μια μέρα κάλεσε κοντά του τον Τωβία, τον αγκάλιασε με χέρια που έτρεμαν, τον φίλησε στο μέτωπο και του είπε με γλυκιά σοβαρή φωνή:

-Παιδί μου, δεν γνωρίζω αν θα ζήσω πολύ ακόμη. Μα θέλω να σου δώσω μερικές συμβουλές. Θέλω να σου μιλήσω για το μοναδικό θησαυρό που έχω πια και που θα σου χρειαστεί. Πρόσεχε να εφαρμόζεις τις εντολές του Θεού. Να είσαι δίκαιος και φιλόανθρωπος. Ν' αγαπάς την ελεημοσύνη, να μην είσαι υπερήφανος.

Και συνέχισε να συμβουλεύει το γιο του ο τυφλός γέροντας πατέρας. Ο Τωβίας τον κοίταζε με δάκρυα στα μάτια. Έσκυψε στο τέλος, του φίλησε το χέρι και είπε:

-Πατέρα, εύχομαι να σου δίνει ο Θεός πολλά χρόνια ακόμη. Όμως εγώ σου υπόσχομαι, να τηρήσω όλες τις συμβουλές σου και να μην πικράνω ούτε τον Θεό, ούτε τη μητέρα μου.

-Άκουσε τώρα και κάτι άλλο, του λέει ο Τωβίτ. Σε μια μακρινή χώρα, στους Ράγους της Μηδίας, ζει ένας παλιός αγαπημένος μου φίλος, ο Γαβαήλ. Πριν από χρόνια, όταν ήμουν καλά και είχαμε πολλά αγαθά, με την ευλογία του Θεού, του είχα δανείσει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Νομίζω πως είναι καιρός να μας το επιστρέψει, γιατί μαθαίνω πως οι δουλειές του πηγαίνουν καλά κι είναι πολύ πλούσιος. Πρέπει λοιπόν να κάνεις αυτό το μακρινό ταξίδι. Θα σου δώσω την απόδειξη που έχω στα χέρια μου, να πας να ζητήσεις το χρέος από τον Γαβαήλ. Μ' αυτά τα χρήματα θα μπορέσουμε να περάσουμε τα δύσκολα αυτά χρόνια και ν' αρχίσεις κι εσύ καμιά μικρή δουλειά, για να ξεκουράσεις την μητέρα σου, που τα χέρια της πληγώθηκαν πια από το αδράχτι.

Το ταξίδι για τη Μηδία ήταν μακρινό και γεμάτο κινδύνους. Όμως ο καλός Τωβίας πρόθυμος αποκρίθηκε:

-Θα πάω, πατέρα μου, και θα κάνω ό,τι επιθυμείς.

-Να πας, αλλ' όχι μοναχός, είπε ο Τωβίτ. Είναι μακρινό ταξίδι και μπορεί να χάσεις και το δρόμο. Κατέβα στην αγορά, ρώτησε στα καταστήματα, όπου συγκεντρώνονται όσοι ταξιδεύουν, μήπως πηγαίνει κανείς στους Ραγούς ή μήπως γνωρίζει κάποιος καλά τον δρόμο και θέλει να σε συντροφεύσει με πληρωμή και να σε οδηγήσει.

Αμέσως ο Τωβίας κατέβηκε στην αγορά. Και τι περίεργο! Δε δυσκολεύτηκε καθόλου να βρει τον κατάλληλο άνθρωπο. Συνάντησε αμέσως ένα παλικάρι σοβαρό και σεμνά ντυμένο. Και ο Τωβίας τον ρώτησε μήπως μπορεί να του δώσει πληροφορίες για το δρόμο, γιατί θέλει να ταξιδέψει στους Ράγους της Μηδίας.

-Αν μάλιστα, πρόσθεσε, γνωρίζεις κανέναν που μπορεί με πληρωμή να με συντροφεύσει ως οδηγός, θα σου ήμουν ευγνώμων.

-Λέγομαι Αζαρίας, αποκρίθηκε το παλικάρι. Εγώ γνωρίζω καλά τον δρόμο, έχω μάλιστα φιλοξενηθεί από τον Γαβαήλ κι ευχαρίστως θα σε οδηγήσω.

Με χαρά ο Τωβίας τον πήρε μαζί του στο σπίτι, για να τον γνωρίζουν κι οι γονείς του και να εγκρίνουν την εκλογή του. Ο Αζαρίας έκανε άριστη εντύπωση και στους γέροντες γονείς του, στον Τωβίτ και στην Άννα. Τους ετοίμασαν λοιπόν και τους έδωσαν προμήθειες για το ταξίδι. Με δάκρυα φίλησαν το γιο τους και του ευχήθηκαν να γυρίσει γρήγορα.

Ξεκίνησαν νωρίς το πρωί, πριν ανατείλει ο ήλιος, από την Νινευή. Όλη την ημέρα βάδιζαν. Κατά τη δύση του ηλίου έφτασαν σ' ένα μεγάλο ποτάμι, τον Τίγρη. Εκεί αποφάσισαν ν' αναπαυτούν. Το νερό έτρεχε κελαρυστό και πεντακάθαρο κι έλαμπε κάτω από τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου.

Ο Τωβίας, ιδρωμένος και γεμάτος από σκόνη όπως ήταν, σκέφτηκε ότι θα ήταν καλό, να πλυθεί στο ποτάμι. Μόλις όμως άρχισε να περπατά στο νερό, είδε ένα πολύ μεγάλο ψάρι να ορμά καταπάνω του με ολάνοιχτο στόμα. Έβγαλε τότε μια τρομαγμένη φωνή και οπισθοχώρησε.

Αμέσως όμως, ο Αζαρίας βρέθηκε κοντά του και του φώναξε.

-Μη φοβάσαι. Πιάσε καλά το ψάρι και τράβηξέ το στην όχθη.

Ο Τωβίας, έχοντας μεγάλη εμπιστοσύνη στον Αζαρία, τον άκουσε... Και σε λίγο το μεγάλο ψάρι σπαρταρούσε στην όχθη κι άστραφτε σαν ασημένιο.

-Σχίσε τώρα την κοιλιά του, του είπε ο Αζαρίας, πάρε την καρδιά, το συκώτι και τη χολή και φύλαξέ τα προσεκτικά. Θα σου χρειαστούν κάποτε.

Έπειτα, έκοψαν σε κομμάτια το ψάρι, το έψησαν στη φωτιά κι έφαγαν. Αρκετά κομμάτια τ' αλάτισαν και τα έβαλαν στους σάκους τους για το υπόλοιπο ταξίδι.

Πλάγιασαν να κοιμηθούν κάτω από τα δέντρα της ακροποταμιάς. Ο Τωβίας συλλογιζόταν τους γονείς του και μυστικά έκανε θερμή προσευχή στο Θεό να τους φυλάει. Την ίδια ώρα κι οι γονείς του προσεύχονταν γι' αυτόν με την ίδια θέρμη.

Ύστερα από ταξίδι πολλών ημερών, πλησίασαν στα Εκβάτανα, μια πόλη πριν από τους Ράγους.

-Ξέρεις, Τωβία, είπε ο Αζαρίας. Εδώ κατοικεί ένας συμπατριώτης σας και παλιός φίλος του πατέρα σου, ο Ραγουήλ. Έχει μια κόρη, την Σάρρα, που είναι άρρωστη. Με την καρδιά και το συκώτι του ψαριού που φύλαξες, η Σάρρα θα γιατρευτεί.

Πραγματικά! Στα Εκβάτανα βρήκαν το Ραγουήλ και την κόρη του. Ο Τωβίας έκανε ό,τι του είπε ο Αζαρίας και η Σάρρα γιατρεύτηκε. Η χαρά του πατέρα της δεν περιγράφεται.

Όμως, επειδή ο Τωβίας είχε να ρυθμίσει μερικές δουλειές ακόμη, στα Εκβάτανα, καθυστέρησαν πολύ. Τότε, ο Αζαρίας ανέλαβε ολοπρόθυμα να πάει μόνος του στους Ράγους, για να πάρει τα χρήματα από τον Γαβαήλ. Όπως κι έγινε.

Στη Νινευή, η Άννα κι ο Τωβίτ είχαν πολύ ανησυχήσει. Μετρούσαν τις μέρες. Ο γιος τους έπρεπε να είχε επιστρέψει. Κι όμως εκείνος ακόμα δεν είχε φανεί.

-Χάθηκε το παιδί μας ή το σκότωσαν ληστές στο δρόμο..., έλεγε απελπισμένη η Άννα. Ο Τωβίτ βέβαια την παρηγορούσε.

-Τον προστατεύει ο Θεός, μην ανησυχείς! της έλεγε και προσευχόταν θερμά.

Κάποια μέρα, την ώρα που έδυε ο ήλιος, η Άννα είδε δύο ανθρώπους να έρχονται στην πόλη. Η καρδιά της σκίρτησε. Με κομμένη αναπνοή τους είδε να πλησιάζουν. Όχι, τα μάτια της δεν την γελούσαν! Ήταν αυτός! Ο Τωβίας! Κι εκείνος την είχε δει. Έτρεξε γρήγορα κι έπεσε στην αγκαλιά της. Γεμάτοι χαρά κι οι δύο έκλαιγαν.

-Μονάκριβέ μου, αφού σε είδα, ας πεθάνω πια! του έλεγε εκείνη.

Γυρίζοντας σπίτι, της διηγήθηκε για το ταξίδι τους, για το ψάρι, για την αγάπη του Αζαρία, για τη γιατρεμένη Σάρρα, που σε λίγο θα ερχόταν να μείνει μαζί τους, για την επιστροφή τους.

Η Άννα τον έσφιγγε πάνω της γεμάτη χαρά, ενώ δάκρυα έτρεχαν στο βασανισμένο της πρόσωπο. Έτσι, με επιφωνήματα χαράς έφτασαν στο σπίτι.

Ο γερο-πατέρας του ψηλαφώντας είχε βγει στην εξώθυρα. Άκουγε τη φωνή του παιδιού του, δεν το έβλεπε όμως. Από τα σκοτεινιασμένα του μάτια έτρεχαν δάκρυα.

-Πάρε από το σακούλι σου τη χολή του ψαριού που φύλαξες, είπε πλησιάζοντας τον Τωβία ο Αζαρίας. Μ' αυτήν θα τρίψεις τα μάτια του πατέρα σου και θα ξαναβρούν το φως τους.

Έτσι σε λίγο, ο γέρο-Τωβίτ ξαναέβλεπε τη φύση, τον ουρανό και κυρίως την αγαπημένη του γυναίκα και το μονάκριβο γιο του. Τι χαρά! Τότε, πήρε τον Τωβία ο πατέρας του παράμερα και του λέει:

-Παιδί μου, σ' αυτό το λαμπρό παλικάρι που σου στάθηκε σαν αδελφός σου, περισσότερο από κάθε άλλον, χρωστούμε πολλά. Φώναξέ τον λοιπόν και δώσε του τα μισά χρήματα από όσα έφερες μαζί σου. Ο Τωβίας, όπως πάντα, υπάκουσε τον πατέρα του και φώναξε τον Αζαρία. Όταν όμως ο Αζαρίας άκουσε την πρότασή του, χαμογέλασε. Τους πήρε ιδιαιτέρως και τους είπε:

-Εγώ δεν είμαι άνθρωπος, είμαι ο άγγελος Ραφαήλ!

Κι οι δυο τους μόλις τον άκουσαν, έπεσαν τρομαγμένοι καταγής!...

-Μη φοβάστε!, είπε ο άγγελος. Μ' έστειλε ο Κύριος για ν' ανταμείψω την ευσέβειά σας. Αυτόν να δοξάσετε και να του δείχνετε την ευγνωμοσύνη σας, εκτελώντας το θέλημά του...

Κι έγινε άφαντος.

Η ευλογημένη εκείνη οικογένεια εξακολουθούσε να ζει με ευσέβεια και καλοσύνη και η ευλογία του Θεού σκέπαζε και τους γονείς του Τωβία, αλλά και τον ίδιο, που ήταν τόσο υπάκουος γιος.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

- **Παιδιά, ποιες είναι οι εντυπώσεις σας, από τη σημερινή αληθινή ιστορία; (...)**
- **Ο Αζαρίας, που έκαμε τόσα καλά στην οικογένεια του Τωβίτ, τι ήταν; (...)**

Ας ξαναθυμηθούμε, όμως, με τη σειρά, τι έκανε ο άγγελος του Θεού στην ευλογημένη οικογένεια του Τωβίτ; (...)

α) Οδήγησε τον Τωβία στο άγνωστο μέρος και τον έφερε πίσω χωρίς να πάθει κανένα κακό.

β) Τον γλίτωσε από το μεγάλο ψάρι.

γ) Φρόντισε να γίνει καλά η κόρη του Ραγουήλ.

δ) Πήγε και εισέπραξε αυτός τα χρήματα και έφερε πίσω στο σπίτι του τον Τωβία.

ε) Φρόντισε και για τον τυφλό Τωβίτ, να γίνει καλά.

Όμως, να γνωρίζετε παιδιά, ότι ο καλός μας Θεός όλους μάζ προστατεύει στέλνοντας στο πλευρό μας τον Φύλακα Άγγελό μας, τον πιστό οδηγό στον δρόμο της ζωής μας.

Σε κάθε Θεία Λειτουργία, παιδιά, παρακαλούμε τον Ουράνιο Πατέρα μας, να μας χαρίσει «άγγελον ειρήνης, πιστόν οδηγόν...». Κι Εκείνος, που τόσο πολύ μας αγαπά, μας τον χαρίζει. Ναι, είναι αλήθεια. Είναι μια πραγματικότητα. «Κάθε στιγμή της ημέρας μας, κάθε της νύχτας λεπτό που διαβαίνει, κάποιος για μας αγρυπνεί, κάποιος ανύστακτος μένει». Ο φύλακας άγγελός μας! Ο πιστός οδηγός μας! Ο ουράνιος φίλος και συνοδός μας! Ο πανίσχυρος φρουρός μας!

Την ώρα που περπατάμε ή καθόμαστε, την ώρα που διαβάζουμε τα μαθήματά μας ή παίζουμε, την ώρα που ταξιδεύουμε, εκείνος βρίσκεται στο πλευρό μας. Μας προστατεύει με ανείπωτη στοργή και αγάπη. Πόσες φορές, αλήθεια, δεν είπαμε: -Πώς δε σκόνταψα! - Αχ, παραλίγο να με χτυπούσε αυτοκίνητο! - Πώς φωτίστηκε το μυαλό μου και έδωσα σωστή απάντηση στο δάσκαλό μου! -Πώς θυμήθηκα τούτο ή εκείνο! - Ευτυχώς κατάλαβα το λάθος μου και ζήτησα συγνώμη!

Ο άγγελός μου με βοήθησε σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις. Αυτός που μέρα και νύχτα με ευεργετεί, ο αχώριστος σύντροφός μου!

- **Αλήθεια, όμως, παιδιά, σ' έναν τέτοιο καλό φίλο και προστάτη, εμείς τι οφείλουμε; (...)**

Την ευγνωμοσύνη και την αγάπη μας! Να τον ευχαριστούμε πολύ τον Θεό, που μας έχει χαρίσει τόσο μεγάλο δώρο, τον Φύλακά μας, τον Άγγελό μας! Να ευχαριστούμε πολύ κάθε μέρα και τον αόρατο φίλο μας, που δε φεύγει από κοντά μας ούτε λεπτό. Και να τον αγαπούμε πάντοτε με όλη την καρδιά μας.

Να μην ξεχνούμε τη διαρκή παρουσία του πλάι μας. Να τον σεβόμαστε με την προσεκτική και ενάρετη συμπεριφορά μας, με τη στάση και την εμφάνισή μας, με το περιεχόμενο του νου και της καρδιάς μας. Παντού και πάντοτε, μέρα και νύχτα.

Να τον καλούμε κοντά μας· αλλά και να υπακούμε σ' αυτόν, όταν μας ψιθυρίζει κάτι στο αυτί και στην ψυχή μας.

Να μην τον λυπούμε, παραβαίνοντας το θέλημα του Θεού. Μία είναι η επιθυμία του αγγέλου μας για μας. Να αγαπούμε τον Άγιο Θεό με όλη τη δύναμη της καρδιάς μας και να υπακούμε στις εντολές Του.

Σε λίγες μέρες, παιδιά, οι άγγελοί μας γιορτάζουν (8 Νοεμβρίου). Μαζί με το ολόθερμο «ευχαριστώ», που θα τους πούμε, ας τους παρακαλέσουμε να μας βοηθήσουν ώστε να αισθανόμαστε πιο ζωντανή τη συντροφιά τους σε κάθε μας βήμα. Και κάποια μέρα να μας χαρίσουν το μεγαλύτερο δώρο: να μας οδηγήσουν στην αιώνια πατρίδα τ' ουρανού!

Σύνθημα: Φίλος μου πιστός ο Άγγελός μου! Βρίσκομαι κάτω από τα προστατευτικά του φτερά!